

ningen, kan vedkommende på visse nærmere angivne betingelser begære denne afgørelse prøvet ved domstolene.

Stk. 8 giver adgang for en sygeplejerske til selv at fraskrive sig retten til at udøve virksomhed og betegne sig som sygeplejerske for tid eller indtil videre.

Reglerne i § 4 svarer for en stor del til de regler, der gælder for læger og jordemødre.

Kapitel II (§§ 5 og 6) omhandler sygeplejerskens pligter og fastslår bl. a. den hidtil gældende regel, at en sygeplejerske under udvøvelsen af sin gerning er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

Bestemmelsen må ses i sammenhæng med straffebestemmelsen i § 10, stk. 1.

Det bestemmes endvidere, at det er sygeplejersken forbudt at ændre den af en læge ordinerede behandling, ligesom en bestemmelse om hendes tavshedspligt, jfr. straffelovens § 263, stk. 2, er optaget i loven.

Bestemmelserne i *kapitel III (§§ 7 og 8)* om tilsyn med sygeplejersker og sygeplejebureauer svarer i alt væsentligt til de hidtil gældende regler.

Kapitel IV (§§ 9—12) indeholder en række straffebestemmelser.

I § 9 fastsættes i lighed med den hidtidige ordning bødestraf for uberettiget at udgive sig for at være sygeplejerske.

En sygeplejerske, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald, straffes ifølge § 10, stk. 1, med bøde eller hæfte.

Andre overtrædelser af de i loven indeholdte eller med hjemmel heri fastsatte regler straffes ifølge stk. 2, forsåvidt den begåede forseelse ikke efter den gældende lovgivning medfører strengere straf, med bøde.

Også den sidstnævnte bestemmelse hjemlede i sin oprindelige formulering mulighed for hæftestraf, men dette ændredes efter udvalgsbehandlingen.

Ifølge § 11 behandles sagerne, bortset fra bestemmelserne i § 10, stk. 1, normalt som politisager.